

РОСЕНСКИЯТЪ КАМЕНЪ МОСТЪ.

— Де да зная, мале, грѣшенъ ли съмъ.

— Кажи, сине.

— Какво да ти кажа?

— Три години лежишъ. Три лѣта се низаха като дълъгъ керванъ. Минаха подъ прозореца ти. И поглеждаха презъ него. Пѣха косенцата на вишната. И тя три пѣти налива черъ плодъ. Не посегна да откъснешъ. Три пѣти на хармана се изправяха високи житни купни. Не ти ли бѣше мило за божия свѣтъ? Не ти ли се дощѣ да излѣзешъ на слънце, да погледашъ дръвчетата и нивята и хубавия мостъ? Момитѣ да видишъ, какви сж разцвѣтѣли. Три лѣта не се дигна.

— Не зная, мале, мене вече не ми е мжно за свѣта.

Защо хортувашъ тъй!

Кандилото кротко заливаше съ червенъ жаръ лицето на болния. Света Мария въ иконостаса стискаше силно и съ обичъ детето си, сякашъ никога не бѣше го виждала. Седнала на одъра, старата бабичка полека, гладѣше ржката на своя синъ. И не знаеше какъ да